

ELITNÍ SNIPER

**Scott
McEwen**

Thomas Koloniar

VLK

Román od spoluautora bestselleru
Americký sniper

Elitní sniper: Vlk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott McEwen, Thomas Koloniar
Elitní sniper: Vlk
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ELITNÍ SNIPER

VIK

Scott McEwen

Thomas Koloniar

 P R E S S

Brno
2016

*Tato kniha je věnována mužům a ženám, kteří položili život
v celosvětové válce s terorismem.*

*„Jen Bůh může rozhodnout, jestli teroristé mají, či nemají pravdu.
Naším úkolem je zařídit jejich setkání.“*

Neznámý příslušník US Navy SEAL

Osmého dubna 2014 ředitel ruské Federální bezpečnostní služby potvrdil smrt Doku Umarova, čečenského militantního islamisty odpovědného za bombové útoky v moskevském metru v roce 2010. I když přesné datum a místo jeho úmrtí zůstávají neznámé, jeho smrt byla vládou Spojených států potvrzena a v dubnu 2014 byl odstraněn ze seznamu Reward for Justice amerického ministerstva zahraničí.

PROLOG

CANCÚN, MEXIKO

BÝVALÝ ŠÉF ŠTÁBU BÍLÉHO DOMU TIM HAGEN SEDĚL vedle bazénu svého cancúnského hotelu na špici Yucatánského poloostrova, usrkával piña coladu a četl si v paperbackovém vydání spisu *O válečném umění* od mistra Sun-c'. I když všech jeho sedmadvacet zásad znal i pozpátku, rád jej studoval a snažil se jeho prostřednictvím proniknout do mysli, která jej stvořila. Obzvláště ho zajímaly zásady popsané v třinácté knize „O zvědech“.

Ještě před šesti měsíci byl Hagen hlavním vojenským poradcem prezidenta Spojených států, to se ale náhle změnilo, když jej prezident pouhých několik minut poté, co bylo San Diego málem zničeno kufříkovou jadernou bombou ze sovětské éry, vyzval k rezignaci. Vlastní ego mu samozřejmě nedovolilo uvědomit si, že si propuštění zavínil sám, když s prezidentem neustále manipuloval v souladu s vlastními zájmy. Místo toho z podkopání svého vlivu vinil Gila Shannona a Roberta Popea.

Nyní Hagen čekal na zprávu, že nezdolný příslušník Navy SEAL je buď mrtvý, nebo na cestě do francouzského vězení. Po obdržení této zprávy se se ctí vrátí do Washingtonu a znovu se pustí na ambiciózní pouť za mocí a vlivem. Své strategické služby hodlal nabídnout vycházející politické hvězdě, pohlednému mladému senátorovi za New York Stevu Grievesovi, který by se, s jeho patřičným *vedením*, jednoho dne mohl úspěšně ucházet o Bílý dům.

Přes patio k němu přišel hotelový portýr. „Señor Hagen?“

Hagen zvedl oči od knihy. „Jo, jsem Hagen.“

„Máte telefonní hovor, señore, u předního pultu.“

Hagen letmo pohlédl na svůj telefon, tiše odpočívající vedle sklenice s pitím na stole. „Pro *Tima* Hagena?“

„Sí, señor.“

Hagen zauvažoval, zda je něco v nepořádku, sebral svůj telefon a knihu nechal ležet na stole. „Ukažte mi cestu.“

„Tudy, señore.“ Portýr ho vedl do hotelové haly, kde se zastavili u recepčního pultu. Tam mladá žena podala Hagenovi telefonní přístroj pevné linky.

„Hagen,“ řekl do sluchátka.

„Time?“

„Tim Hagen,“ řekl netrpělivě. „S kým mluvím?“

„Time, tady Bob Pope. Jak si tam na jihu užíváte sluníčka?“

Hagenovo srdce se na okamžik zastavilo a náhle ucítil, jak mu nohy obuté v sandálech sevřel ledový chlad. „Docela dobře,“ odpověděl a odkašlal si. „Co pro vás mohu udělat, Roberte?“

„Volám vám, abych vám řekl, že se Gil Shannon v Paříži dostal do vážných obtíží.“

„To je mi hrozně líto,“ řekl Hagen a po rtech mu přelétl mírný úsměv, jak se mu v žilách opět rozproudila krev. „Ale já už nejsem v Bílém domě. Proč by mě mělo zajímat cokoli, co má něco společného s vrchním Shannonem?“

Pope se zasmál. „No, já vím, jak důkladně jste vy a Lerher sledovali jeho kariéru.“

Z Popeova veselého rozpoložení Hagenovi přeběhl mráz po zádech. „Nevím, co vám kdo napovídal, Roberte, ale já...“

„Gil už Francii opustil,“ řekl Pope a jeho hlas najednou zněl ledově. „Takže bych na vašem místě začal hledat jeskyni, do které bych se zahrabal.“

Hagenovi vyschlo v ústech. „Poslouchejte, nedělejte to – kdo je, k čertu, Lerher?“

„Měl byste utíkat,“ odpověděl Pope, „místo toho, abyste stál v té hale v tom směšném kloboučku.“

Linka oněměla a Hagen se rozhlédl po hale, hledal někoho, kdo by byl podobný Robertu Popeovi. Na zdi nad recepcí zpozoroval bezpečnostní kameru. „Je váš bezpečnostní systém nějakým způsobem napojený na internet?“

Portýr se zmateným výrazem v obličeji pohlédl na kameru. „Nevím, señore. Myslím, že ne. Proč? Je něco v nepořádku?“

„Ne,“ řekl Hagen, jehož paranoia narůstala každým okamžikem. „Do půl hodiny se vystěhuji z hotelu. Pošlete prosím někoho do pokoje pro má zavazadla.“

„*Sí, señor.*“ Portýr se zvědavě usmál na mladou ženu, zatímco Hagen spěchal pryč přes hotelovou halu. Sledoval ho, jak cestou k výtahům odhodil do odpadkového koše svůj panamák, a uvažoval, proč se ho předtím, než Američana přivedl k telefonu, volající zeptal, co má pan Hagen na sobě.

1

PAŘÍŽ, FRANCIE

BLÍŽILA SE TŘETÍ HODINA RANNÍ A VRCHNÍ LODMISTR Gil Shannon ležel natažený na střeše prázdného železničního nákladního vagónu na okraji Paříže, odstřelovačskou pušku Remington Modular pevně zapřenou do ramene. Oko měl přitisknuté k nočnímu optickému zaměřovači Barska, jehož osvětlený zelený nitkový kříž se ve tmě výrazně rýsoval. Důkladně si prohlížel temné skladiště, ležící sto metrů východně od něj za plochou nádraží. Chladnou dubnovou nocí bez ustání znělo vzdálené vrčení motorů lokomotiv. Gil opatrně pozměnil polohu, protože se během čekání na Doku Umarova potřeboval vymočit. V pravém chodidle, kam ho v minulém roce během bojového seskoku nad Montanou zasáhla střela, se ozvala tupá bolest. Velká část jeho nártní kosti byla nahrazena experimentálním titanovým implantátem. Hrud mu sevřely napětí a úzkost, které ho v poslední době pronásledovaly vždy, když na příliš dlouho zavládl klid.

Zhluboka se nadechl a pomalu vypustil vzduch, na chvíli povolil sevření zbraně, aby si rozhýbal prsty.

„Nervy?“ ozval se hlas jeho pozorovatele ve sluchátku, pohodlně usazeném v jeho uchu.

Gil se usmál do tmy. „Pozorujete mě, nebo cílový prostor?“

Hlas se jemně zasmál. „Já vidím všechno.“

„Vidíte toho příliš moc,“ zabručel Gil dobromyslně. „Co kdybyste mě nechal na pokoji a radši se podíval, jestli Umarov nevyklouzl zadem?“

Další zasmání.

O pár minut později Gil řekl: „Tohle malý rande trvá dýl, než by mělo. Říkám si, jestli...“

„Tepelná stopa! Odstřelovač na střeše!“

Gil se ani nepohnul a ani oko neodtrhl od optiky. „Sever, nebo jih?“

„Na severní straně,“ řekl hlas. „Schovává se pod nějakou plachtou... ne, myslím si, že je to regulérní úkryt. Teď se zasouvá zpátky do úkrytu. Umarov musel předvídat satelitní sledování.“

„Vidíte hlaveň pušky?“

„Teď zvyšuju rozlišení... Jo, vidím z ní šest nebo osm palců – tlumič.“

„Kterým směrem míří?“

Krátká odmlka. „Asi dvacet stupňů napravo od tebe... jižně od tvé pozice.“

„Takže mě nevidí,“ konstatoval Gil. „Ale to je jasný.“ Přeletěl zrakem tam a zpět po ploché střeše třípatrové stavby, poseté vodními nádržemi, klimatizačními jednotkami, větracími šachtami a uzavřenými pozorovacími plošinami, které kdysi využívali milovníci vlaků. „Nemůžu ho najít. Nezahlédl jste čírou náhodou jeho optiku?“

„Jo,“ řekl hlas. „Velký optický zaměřovač.“

„Do hajzlu,“ zamumlal Gil. „To znamená infračervený. Pomalu to vypadá, že jsem si vyrazil do přestřelky jen s nožem. Co dělal mimo úkryt?“

„Protahoval si záda, myslím.“

„Takže necítí nebezpečí. No, aspoň něco.“ Gil se uvolnil a začal si znovu močit do kalhot, aby si ulevil. Když je člověk v absolutním klidu, je to daleko obtížnější, než by si většina lidí dokázala představit, ale Gil nyní toto umění už více méně ovládal. Aby se operativec v Afghánistánu udržel při životě a zůstal bdělý, musel vypít hodně vody a odstřelovač si nemohl dovolit každých deset minut odsakovat na malou.

Nyní byl připraven ke střetnutí. „Musím toho chlapa eliminovat dřív, než Umarov vyjde ven. Naveďte mě k němu.“

„Najdi severní nádrž na vodu.“

„Mám ji.“

„Je pod úkrytem vybudovaným z překližky a nějakých krámů, třicet stop jižně od... Dávej pozor! Pohybuje hlavní!“

Gil obrátil zbraň o deset stupňů doprava. A v žilách mu ztuhla krev, když spatřil siluetu nepřátelského odstřelovače, dokonale viditelného v úkrytu, jak se mu rýsuje v zelenočerném zorném poli.

„Do hajzlu!“ Od zaměřovače stačil ucuknout pouhý okamžik předtím, než jej roztránila nepřátelská kulka, která trubicí optiky prolétla skrz naskrz, aniž by se dotkla jejích stěn. Úlomky skla se Gilovi zabořily do masa na krku a smrtící projektil mu prolétl těsně kolem ucha. Pustil remingtonku a skulil se ze střechy vagónu, aby seskočil na jeho opačné straně přesně v tom okamžiku, kdy ho do boku škrábla druhá nepřátelská střela. Uprostřed pádu se obrátil, aby jako kočka dopadl do štětku nohama napřed, a skrčil se za jedním z velkých ocelových kol vagónu.

„Kriste pane, to bylo vo chlup!“

„Zasáhl tě?“ zeptal se lehce znepokojený pozorovatel.

Gil s odpovědí chvíli vyčkával a nejdříve si částečně stáhl kalhoty, aby se podíval na zranění. „Škrábl mě na boku. Nic vážného.“

„Tak to je dobře,“ konstatoval hlas chmurně, „protože teď v tom vězíš až po krk. Ze severu a západu se k tvé pozici se stahuje několik tuctů francouzských četníků. Vzdálenost dvě stě yardů. Mají s sebou dva německé ovčáky.“

S německými ovčáky se Gil rozhodně nechtěl dostat do kontaktu. Jednoho by mohl zvládnout, pokud by byl ochoten snést zranění, ale dva by ho stáhli k zemi a roztrhali na kusy. Rozběhl se tedy volně nasypaným šterkem přímo k jihu, podél vlaku. „Co dělá ten zkurvenej odstřelovač?“

„Zapomeň na něj,“ řekl hlas, nyní poněkud zneklidněný. „Stahuje se zpátky.“

Gil si v běhu upravil sluchátko. „Je možný, že ty četníky poslali pro Umarova?“

„Nepohybuj se směrem k tomu skladišti. Počkej vteřinku.“ Další odmlka. „Umarov a jeho lidé odcházejí zadem. Byla to past, Gile.“

„Do prdele, kdo ji ale nastražil?“ chtěl vědět Gil, běžící tmou, kterou vítr přinášel výkřiky pronásledujících četníků.

„Vypustili psy,“ oznámil hlas. „Vzdálenost sto yardů a rychle se blíží.“

„Kurva!“ Gil se vyhoupl na žebřík vagonu a rychle vystoupil na jeho střechu. Poté se dal do rychlého běhu po střechách vozů, přeskakoval mezery mezi nimi a mířil dopředu k lokomotivě, stále ještě vzdálené hodně přes půl kilometru.

„Hej, tam nahoře tě uvidí.“

„Jestli máte lepší nápad, Bobe, tak sem s ním. Jsem jedno ucho.“ Štěkot psů se rychle blížil, duté dunění Gilových kroků bylo jasně slyšet, mikrokapky jeho potu hustě visely ve vzduchu, takže bylo nemožné, aby psi ztratili jeho stopu.

„Rozšiřuji záběr, abych viděl dopředu,“ zněla odpověď pozorovatele.

Gil cítil, že se mu titanový implantát začíná zakusovat do svalu, a napadlo ho, jak dlouho bude asi trvat, než se mu v noze něco zlomí a uvolní. Na takový únik už nebyl stavěný a tato skutečnost byla s každým skokem z jednoho vagonu na druhý jasnější a jasnější. Vlčáci byli nyní přímo pod ním a štěkali jako o život, aby svým psovodům oznámili, že dostihli podezřelého.

Zazněl výstřel z pistole a Gil se rychle ohlédl přes rameno. O patnáct vagonů za sebou uviděl četníka, který také běžel po střechách železničních vozů.

„Co se stalo s pravidlem ‚Nebudeš střílet po prchajícím zločinci?‘“ zabručel Gil nahlas.

„Jsi ve Francii,“ připomněl mu hlas. „Tenhle zákon u nich neplatí.“

„Bobe, už jsem skoro na konci vlaku a ten iniciativní parchant za mnou je rychlejší než já.“ Další výstřel z pistole. „Jsem si pěkně jistej, že mě chtějí zabít.“

„To ano. Někdo zavolal *Sûreté* a dal jí tip o teroristovi na železničním nádraží.“ *Sûreté Nationale* byla francouzská státní policie.

„Zasurfoval jste si po kanálech?“ Gil přeskočil další mezeru mezi vagóny a při doskoku málem klopýtl.

„Musím zjistit, proti čemu stojíš,“ řekl hlas klidně. V pozadí se ozýval nejasný zvuk prstů rychle probíhajících po klávesnici. „Okej, máš štěstí. Asi deset vagónů před tebou železniční trať překračuje široký kanál. Psi se za tebou na druhou stranu nedostanou, takže se budeš moci vrátit na zem a dát se do běhu otevřeným terénem.“

Gil přeskočil další mezeru a zapotácel se, perfektním kotoulem se dostal opět na nohy, ale zvuk kroků jeho pronásledovatele se neustále přibližoval. „Musím setřást toho Carla Lewise, co ho mám za sebou.“

„Utíkej, Gile. Jestli tě chytí živého, dostaneš doživotí ve francouzském vězení.“

„Díky, Bobe, to ani náhodou!“ Gil přeběhl přes vagón, který stál nad kanálem, štěkající psy ponechal na jeho břehu a sjel po žebříku na zem. Spěšný pohled mu ukázal, že četník je jen šest vagónů za ním a rychle se blíží s pistolí v ruce. Mrštně tedy zmizel ve stínech nádražní plochy, plné přepravních kontejnerů naskládaných po dvou na sobě. Ozvaly se výkřiky dalších četníků, kteří se shromáždili na břehu kanálu, tmou se divoce míhaly světelné paprsky jejich baterek.

Gil zahrnul za roh nejbližšího kontejneru, aby tam na četníka počkal. Když mladík ve tmě plnou rychlostí roh obíhal, zasadil mu do hrdla prudký úder palcem a ukazovákem složenými do „V“. Tím se muži dočasně zhroutil jícen a šel k zemi.

Na zem spadla i pistole a Gil ji sebral. Nechtěl nikoho zabít, ale možnost doživotí ve vězení pro něj byla nepřijatelná, a tak bude muset tancovat mezi vejci a tuhle provalenou operaci nějak dotáhnout až do konce – než se mu podaří uniknout, nebo dokud nebude nucen přijmout nějaké osudné rozhodnutí. Zastrčil si pistoli za pas a pokračoval v cestě, po vzduchu lapajícího četníka nechal na zemi.

„Najděte mi nějakou cestu ven z týhle kryší pasti!“ V takových okamžicích, jako byl tento, bylo pro Gila úlevou, že žijí s manželkou odděleně a že se o něj Marie doma nestrachuje.

„Pokračuj dál touhle uličkou až na slepý konec, tam se dej doprava. Několik z nich teď přechází přes kanál po vlaku. Zbytek míří i se psy na západ k lávce po pěši.“

„Jaká je má poloha vzhledem k vyslanectví?“ zeptal se Gil.

„Na ambasádu můžeš zapomenout,“ odpověděl hlas. „Momentálně je kolem ní zatažený kordon. Někdo věděl, že jsi Američan, a oni očekávají, že půjdeš tím směrem.“

Gil se hnal úzkou uličkou mezi kontejnery. „Kde je Umarov?“

„Nestarej se o něj. Musíme ti najít místo, kde se schováš.“

„Do hajzlu s tím!“ utrl se Gil. „Nasměřujte mě k Umarovovi!“

„Gile, ne. To je...“

„Bobe, vaše pařížské kontakty jsou kompromitované. Jsem tady odkázaný absolutně jen sám na sebe. Takže směr k Umarovovi je stejně dobrý jako kterýkoli jiný – a je to poslední věc, kterou bude očekávat!“

Pozorovatel mlčel, takže Gil pokračoval v cestě směrem ke konci uličky, dokud nedorazil ke slepému konci. Pohlédl vzhůru k hvězdnaté noční obloze. „Tak co je to tam nahoře, kurva? Mám se obrátit doleva, nebo doprava?“

„No jo, k čertu,“ ozval se hlas. „Obrat se doleva!“

Gil se pustil uličkou doleva. „Dostal se Umarov daleko?“

„Zastavil se u nájemního domu asi dva míle odtud a vstoupil do něj.“

„Co četníci?“

„Přešli po lávce pro pěší a psi hledají tvůj pach. Nemáš víc než minutu než budou zpátky na tvé stopě.“

Gil dorazil na konec uličky a rychle přeběhl přes otevřenou plochu nádraží ke skladištím.

„Přidej,“ naléhal hlas. „Jsi tam naprosto nekrytý.“

„Mám strach, že oddělám ten zatracenej implantát.“

„Jestli se nedostaneš do úkrytu během příštích třiceti vteřin, zpozorují tě četníci. Mají přístroje na noční vidění.“

Gil zrychlil krok a schoval se za řadu šesti cisteren, stojících na vedlejší koleji, a opět se skrčil za kolem.

„Zůstaň tam minutku,“ řekl pozorovatel. „Vizuálně prohledávají nádražní plochu.“

„Jaké mají rozkazy?“ Gil věděl, že pozorovatel hovoří plyně francouzsky. „Posloucháte jejich hovor v reálném čase?“

„Mají rozkaz nenechat tě uniknout.“

„Takže je to na levačku, v nejlepším případě,“ zabručel Gil. „Hodila by se mi kouřová clona.“ Seděl na bobku s hlavou opřenu o kolo a zhluboka nasával vzduch do plic. „Takhle běžet už moc dlouho nevydržím. Musíte mi najít odvoz.“

„Psi každou chvíli zachytí tvůj pach,“ oznámil pozorovatel. „Zvedni se a pusť se přesně kolmo na koleje. Kola musíš mít mezi sebou a muži na opačné straně. Pokud se do těch skladišť dokážeš dostat, aniž by tě zpozorovali, máš šanci.“

Gil doběhl k nejbližšímu skladišti a poté se pustil podél jeho opačné stěny, aby se držel z dohledu.

„Ach, Kriste,“ vydechl pozorovatel. „Slyšíš tam dole nějakou střelbu?“

Gil ztuhl. „Ne – proč?“

„Někdo střílí četníky. Dva už složil a zbytek se stahuje zpátky do krytu. Právě znovu vypustili psy.“

Gil rozbil okno a vlezl do skladiště. „Jsem teď vevnitř.“ Proplétal se mezi bednami směrem k zadní straně budovy, ve tmě ale rychle ztrácel

orientaci. Narazil na slepý konec a musel se obrátit zpět. „Kdo sem naskládal ty zkurvený krámy?“

„Jaké krámy?“

„Bedny,“ odpověděl Gil. „Kdo to střílí na ty četníky? Je to ten zatracenej odstřelovač?“

„Nevím, Gile, ale musíš odtud hned najít cestu ven. Psi právě skáčou dovnitř oknem – už jsou uvnitř!“

O pár vteřin později Gil uslyšel psi drápy na betonu, jak se ovčáci v černočerné tmě neomylně proplétali bludištěm beden. Přišel k ocelovému schodišti a vystoupal dvě patra nahoru, kde se zastavil a přehlížel podlahu skladiště. Pak přeběhl na konec lávky a narazil na zamčené ocelové dveře.

Oba němečtí ovčáci rychle vyběhli po schodech nahoru a Gil uviděl jejich nejasné siluety na opačném konci lávky. S temným hrdelním vrčením postupovali proti němu, rameno na rameni.

Když Gil z kalhot vytahoval berettu a chystal se je zastřelit, vzpomněl si na svého psa, chesapeackého retrívra. Ovčáci s hlasitým zavrčením zaútočili. Ve světle sodíkové lampy umístěné venku u okna uviděl na stěně sérii potrubí vedoucích dolů do dveří. V náhlém popudu upustil pistoli, přehodil nohy přes zábradlí a natáhl se, aby se tohoto potrubí zachytil. Současně se nohama zapřel o zeď. Psi zuřivě vrčeli, protože visel zavěšený na zdi necelou stopu mimo jejich dosah. Když po trubkách šplhal o dvě patra níže na podlahu, letmo zahlédl jejich bílé tesáky. Poté se psi pozpátku vrátili ke schodům.

Když se ale Gil dostal dolů, zjistil, že i tyto dveře jsou zamčené. „Dostanu se už konečně ven, kurva?“

„O co jde teď?“ zeptal se pozorovatel.

„Vo psy!“

Zatímco se psi hnali dolů ze schodů, rozběhl se Gil podél stěny směrem, kde se jak doufal, nacházela zadní část skladiště. Násilně vnikl do zamčené kanceláře a rychle zatarasil dveře stolem, z něhož sebral balíček francouzských cigaret a zastrčil si jej do kapsy. Během pár vteřin se

už venku ozvalo škrábání a frustrované kňučení psů. Gil kopnutím otevřel zadní dveře kanceláře a naslepo se rozběhl chodbou směrem k mdlé záři na jejím opačném konci.

„Jste tam ještě?“

„Jo, vyřizoval jsem nějaké telefonáty,“ odpověděl hlas. „Snažím se ti najít nějaký úkryt. Víš už, jak se dostaneš ven?“

„To vám řeknu za vteřinku.“ Gil položil ruku na špinou pokryté sklo. „Myslím, že tohle vede ven.“

Ve tmě tápal po nějaké židli nebo nádobě na odpadky, kterou by mohl rozbít okno.

Tu do něj zničehonic plnou silou vrazil německý ovčák a zabořil mu zuby do levého předloktí.

„Do prdele!“ zařval, naprosto nepřipravený na náhlý náraz. Ze všech sil se snažil udržet na nohách, zatímco s ním pes třásl ze strany na stranu, málem jako s hadrovou panenkou.

„Co se děje?“ zeptal se pozorovatel s obavou.

Zvíře bylo neuvěřitelně silné a během pár minut stáhlo Gila k zemi. Spíše vycítil, než uslyšel příchod druhého psa, a tak kopl do tmy, aby si jej udržel od těla. Zvíře se vrhlo na jeho botu, zuřivě se do ní zahryzlo a jeho tesáky snadno pronikly kůží jejího svršku i nártem Gilovy už tak pošramocené nohy.

Chodba byla naštěstí tak úzká, že omezovala manévrovací možnost psů natolik, že se Gilovi podařilo prvního z nich přišpendlit do rohu, zapřít se volnou rukou o zeď a předloktím přitlačit psí hlavu k zemi, takže se dostal nahoru. Druhý pes mu stále visel na noze, ale i když to bylo bolestivé, nehrozila mu alespoň okamžitá ztráta života nebo končetiny.

Gil se právě chystal vrazit psovi palec do oka, když tu hlavou naražil do hasičího přístroje, který stál na podlaze u stěny. Chytil jej volnou rukou, plastikovou trysku vrazil do psí mordy a stiskl páčku, aby vypustil mohutný proud oxidu uhličitého. Pes zavyl, okamžitě pustil Gilovo předloktí a zmítal sebou jako šílený, aby se znovu postavil na nohy. Gil

se převalil od něj a vypustil proud plynu druhému psu do obličeje a přinutil ho tak pustit mu nohu. Vymrštil se do dřepu a využil hasicí přístroj k tomu, aby obě zvířata zahnal zpět do chodby. Pak se obrátil a hasičák vyhodil oknem ven. Sklo se rozlétlo a Gil vyskočil do tmy. Přistál v ocelovém kontejneru, napůl zaplněném odpadem.

O vteřinu později vedle něj dopadl jeden z německých ovčáků a se zavrčením mu zabořil zuby do stehna. „Ty zkurvysyne!“ Gil psa udeřil pěstí ze strany do hlavy s takovou silou, že ho pes pustil. Zvíře odkopl pryč a přehodil nohu přes okraj kontejneru přesně v tom okamžiku, kdy druhý pes vyskakoval z okna. Gil se obrátil a ocelové víko kontejneru přirazil tak silně, že jím jednoho z psů omráčil. Když Gil klusal pryč uličkou, druhý pes stále ještě štěkal uvnitř svého ocelového vězení.

„Panebože.“ Opřel se o zeď a prohýbal prsty, aby zjistil rozsah zranění předloktí levé ruky. Znovu pohlédl nahoru na oblohu. „Kudy se odtud dostanu?“

„Drž se východního směru,“ řekl hlas tiše. „Pokud budeš rychlý, tak si jsem prakticky jistý, že budeš mít čas chytit půl míle odtud taxík.“

„Co ti poldové?“

„Zatímco ses bavil se psy, byli střeleni další. Teď se kryjí a volají sanitky.“

„Viděl jste, kam šel ten střelec?“

„Ne, ale ať je to kdokoli, je naprosto jisté, že krvavým prstem ukázal na tebe.“

Gil se na okamžik odmlčel, aby si zapálil cigaretu, a odhodil zápalku na zem. „Rozhodně zjistíte, kdo tuhle operaci provalil. Tomu parchantovi vyříznu srdce z těla.“

„Budeme mít štěstí, jestli tě vůbec dostaneme pryč z Francie.“

Gil potáhl z cigarety. „Pak je zabití Umarova pořád mou prioritou číslo jedna. Kudy k těm taxíkům?“

2

PAŘÍŽ, FRANCIE

TAXÍK CHYTLIL GIL ASI OSM SET METRŮ OD CÍLOVÉHO prostoru. Pozorovatel mu řekl, která francouzská slova má použít, a i když měl strašlivý přízvuk, taxikář mu dokázal porozumět natolik, že mohl podle jeho pokynů projíždět po okraji Paříže. Viděl, jak silně jeho pasažér krvácí, a brzy mu bylo jasné, že Gil dostává instrukce od někoho, kdo k němu promlouvá prostřednictvím sluchátku v uchu. Začal na Gila dozadu přes sedadlo něco chrlit překotnou francouzštinou.

„Myslí si, že jsi od CIA,“ oznámil pozorovatel se zasmáním.

„Díváš se moc často na filmy,“ řekl Gil taxikáři. „Jen jeď dál.“ Byl ochoten se vsadit, že řidič rozumí alespoň trochu anglicky, stejně jako většina Pařížanů, i když ve styku s americkými turisty obvykle předstírali, že neumí ani slovo.

Taxikář zajel k chodníku. „Vystupte si. Nemám chuť nechat se zatáhnout do vašich malérů.“

Ale Gil neměl náladu na hrátky. Natáhl se dopředu přes sedadlo a uhodil taxikáře do tváře ve stylu Indiana Jonese. „Buď budeš tenhle taxík řídit ty, nebo to vezmu já! Nemám čas na žádný tvý srandičky! *Comprendre, mon ami?*“

Taxikář se naklonil ke dveřím, držel se za tvář v místě, kde ho Gil uhodil, oči mu hořely vztekem. „Vy *jste* od CIA.“

„To si piš, že jsem,“ zabručel Gil. „A teď jed!“

Řidič sklíčeně zařadil rychlost a odlepil se od chodníku. „Proč krvácíte?“ zeptal se o pár minut později.

„Napadl mě vlkodlak.“ Gil seděl a poslouchal pozorovatele, který taxík sledoval shora na infračervených záběrech ze satelitu, umístěného na geostacionární oběžné dráze ve výšce více než tři set kilometrů.

„Tady doprava,“ řekl řidiči. „Už je to blízko.“

O minutu později zastavili u chodníku a Gil vystoupil v muslimské části Paříže. Taxikáři vložil do rukou eura v hodnotě tří set dolarů. „Nech si to.“ Zavřel dveře a taxík rychle zmizel.

Gil stál ve stínu a prohlížel si třípatrový bytový dům na vzdálenějším rohu. V jednom z bytů v nejvyšším patře se svítilo. „Asi nebudete vědět, ve kterém patře Umarov bydlí,“ řekl pozorovatel.

„Nemám ponětí, ale to SUV támhle na rohu je to, ve kterém dorazil. Má pravděpodobně alarm.“

Gil se chvíli přehraboval v popelnici na rohu, až našel skleněnou láhev. Hodil ji přes ulici tak, že se roztránila o čelní sklo SUV a spustila alarm, který začal hlasitě houkat a zapínat a vypínat světla.

„Taky jeden způsob, jak to udělat,“ konstatoval pozorovatel pobaveně.

Gil ustoupil do stínu. Záclony v osvětlené místnosti se rozdělily, v okně stanul muž, chvíli hleděl dolů na SUV a pak záclony znovu zatáhl.

„Zabralo to,“ Gil se prosmýkl přes ulici na druhou stranu, kde přeskočil po pás vysokou kamennou zídku a skryl se v temnotě mimo dosah žlutavého světla pouličního osvětlení.

Po minutě alarm zmlkl a muž, který se předtím objevil v okně, vyšel z předního vchodu budovy. Stál a ve světle lampy uličního osvětlení

upřeně hleděl na rozbité přední sklo auta, tvář měl současně inteligentní i dravčí. S rukou zastrčenou pod bundou se bojovně rozhlížel na všechny strany.

Gil se přikrčil a v dřepu postupoval za zídou směrem k rohu. Muž v autě znovu nastavil alarm a otočil se, aby se vrátil do domu. Když míjel konec zídky, Gil se vymrštil jako tygr, zasadil mu smrtící úder do mozečku a poslal ho obličejem dolů k zemi. V okamžiku, kdy muž padl na chodník, pokračoval Gil v útoku a dupl mu patou na šíji s takovou silou, že mu zlomil vaz.

Tělo okamžitě za hlavu odtáhl do stínu a prohledal je, aby zjistil, zda muž neměl u sebe zbraně nebo zpravodajsky cenný materiál. Našel kroužek se třemi klíči – jeden z nich byl od auta – a subkompaktní pětáčtyřicítka Glock 39 se zásobníkem na šest nábojů. Gil se ujistil, že náboj je v komoře, a vydal se k zadní straně budovy. Jeden z klíčů se hodil k zámku na zadním vchodu, takže snadno vklouzl dovnitř. Do schodů stoupal nenuceně, pistoli svíral v pravé ruce, skrýval ji ale za stehnem. Chodby starého domu byly jen chabě osvětlené a dřevěné schody vrzaly při každém kroku.

Dostal se do horního patra a zastavil se, aby sledoval dveře od bytu. Prosvítalo pod nimi světlo a Gil slyšel nejméně dva muže mluvící čečensky. Hlasy zněly napjatě, předpokládal, že to musí mít spojitost se spuštěným poplachem u auta, jistý si tím ale být nemohl. Podíval se na třetí klíč na kroužku, předpokládal, že bude patřit k bezpečnostnímu zámku na dveřích, nevěděl ale, jestli Čečenci před odemčením zámku nepoužívají nějaký tajný způsob klepání. Nedalo se odhadnout, kolik nepřátelských muslimů v domě žije, a šest nábojů by v delší přestřelce moc dlouho nevydrželo. Nemluvě o tom, že nestál o další setkání s francouzskou policií.

Rozhodl se ale podržet si iniciativu, a tak zastrčil klíče do kapsy a vyrazil vpřed, vykopl dveře a vystřelil na prvního muže, kterého spatřil. Čečenec ohromeně vyvalil oči, chytil se za hrdlo a po zádech padl na kávový stůl. Gilův původní cíl, vousatý Doku Umarov, vyskočil

z pohovky a za pas kalhot si sáhl po pistoli Glock 39. Gil ho střelil doprostřed čela. Většina jeho klenby lebeční zmizela ve spršce kostí a krve a Gil se obrátil doleva, aby zastřelil posledního muže v místnosti.

Pouhý okamžik před stisknutím spouště ztuhl. Stanul tváří v tvář s agentem CIA Trentem Lerherem, dříve přiděleným k Spojenému velitelství zvláštních operací (JSOC). „Co tady, kurva, děláte?“

Lerher byl vysoký a štíhlý a měl bohaté zkušenosti se špionáží. „Klid, Gile. Není to tak, jak to vypadá.“

„Odpovězte na otázku!“

Během služby u SEAL Team VI Gil s Lerherem spolupracoval dvakrát. Jednou to bylo před lety v Indonésii a podruhé nedávno v Afghánistánu, kdy ho Lerher poslal do Íránu, aby zlikvidoval výrobce bomb al-Káidy a jeho těhotnou manželku. Gil ženu odmítl zabít a místo toho ji s sebou živou přivedl do Afghánistánu a udělal skandál kvůli tomu, že Lerher nezvládl řízení operace. Agentův rozporuplný rozkaz k zabítí těhotné ženy se jeho nadřízeným v centrále v Langley nezamlouval a v důsledku toho byl Lerher z velitelství zvláštních operací stažen a přeložen zpátky k běžné službě v terénu.

„Kdo tam je?“ zeptal se pozorovatel v Gilově uchu.

„Lerher!“

Lerher zpozoroval sluchátko. „Řekněte Popeovi, že jsem...“

„Jak víte, že to je Pope, kurva?“ zeptal se důrazně Gil. „Dejte ty pracky nahoru!“

Lerher zvedl ruce výš. „Na tohle tady nemáme čas, Gile. Pojdme a já vám to vysvětlím cestou.“

„Gile!“ řekl Gilovi do ucha Bob Pope.

„Poslouchám.“

„Je jedním z těch, kteří tě předhodili vlkům. Zlikviduj ho.“

„Jste si jistý?“

„Poslouchejte!“ ozval se Lerher, který si uvědomil, že ztrácí kontrolu nad situací. „Není to tak, jak to vypadá! Pope neví, o čem mluví, do prdele!“

„Gile, zabij ho a zmiz odtud. Nemáš moc času.“

„Zatraceně. Jste si jistý?“

„Jsem Američan!“ zvolal Lerher.

„Zabij ho, Gile! Policie je na cestě.“

Lerher si sáhl do saka a Gil ho střelil do obličeje. Lerher se zapotácel, zaklonil se dozadu, škubal sebou a mrkal a vydával nechutný dusivý zvuk. Gil ho znovu střelil do prsou. Poté agent padl k zemi a Gil k němu skočil, aby ho prohledal. Našel pouze stejný typ pistole, který měli u sebe Čecenci, a tak si vzal náhradní zásobníky a rychle zmizel z místnosti. Seběhl po schodech z třetího patra, vyběhl na ulici a nastoupil do černého SUV. Ze severu se ozýval hluboký zvuk sirén, a tak se rozjel k jihu.

„Co se to, kurva, děje, Bobe? Lerher už ani není přidělený k velitelství zvláštních operací!“

„Teď už se dá říci, že není přidělený vůbec k ničemu,“ konstatoval Pope věčně.

Gil zastavil na křižovatce na červené. „To není k smíchu.“

„Sám jsi řekl, že ho chceš mrtvého. Dostal jsi, co jsi chtěl.“

„Chci vědět, co, kurva, dělal v Paříži s Doku Umarovem.“

„Zjistím to,“ slíbil Pope. „Teď ale musíš na ruskou ambasádu.“

Na semaforu naskočila zelená, ale Gil si toho nevšiml. „Co budu, kurva, dělat na ruský ambasádě?“

„Musíš se nechat sešít, to v první řadě. Možná dostaneš i injekci penicilinu. Psí kousnutí obvykle zhnisají.“

„To chcete říct, že souhlasili s tím, že mě přijmou?“

„Právě jsi zabil ruského bin Ládina,“ řekl Pope s odkazem na čečenského islamistického vůdce Umarova. „Je to to nejmenší, co pro tebe mohou udělat. Teď odboč doleva a snaž se jet tak, aby to nevypadalo, jako že prcháš z místa mnohonásobné vraždy, jo?“

3

PAŘÍŽ, FRANCIE

OCHRANKA RUSKÉHO VYSLANECTVÍ GILŮV PŘÍJEZD očekávala, a tak byl okamžitě vpuštěn dovnitř bočním vchodem křiklavé a nápadné budovy. Čtyři mohutní vojáci ho doprovodili do konferenční místnosti s dvoucestným zrcadlem visícím na zdi.

„Pokud máte nějaké zbraně, položte je na stůl,“ řekl jeden z kamenně se tvářících vojáků dobrou angličtinou. Na náramenicích měl hodnostní označení staršiny, což byla v ruské armádě hodnost zhruba odpovídající vrchnímu loďmistovi v americkém námořnictvu.

Gil zpod bundy pomalu vytáhl pistoli Glock 39 a spolu se třemi záložními šestirannými zásobníky a balíčkem cigaret ji položil na stůl. „To je všechno,“ řekl s usměvavýma modrýma očima.

Staršina ukázal na sluchátko v Gilově uchu. „To také.“

„Chtějí, abych ukončil spojení, Bobe.“

„To se dalo očekávat,“ odpověděl Pope. „Mnoho štěstí, Gile. Už toho pro tebe o moc víc udělat nemohu.“

„Hlavně zjistěte, co měl Lerher za lubem.“ Gil vyňal sluchátko z ucha a odhodil je na stůl.

„Pas?“ zeptal se staršina.

Gil měřil přes metr osmdesát, byl štíhlý a šlachovitý a měl nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Vytáhl z bundy pas a podal jej staršinovi.

Rus si pas prohlédl. „Jste Kanadan?“

Gil zavrtěl hlavou.

„CIA?“

„Řekl bych, že to závisí na tom, koho se ptáte. ‚CIA‘ už dnes neznamená to co dřív.“

Stojící staršina si ho chvíli prohlížel a pak ukázal na ocelovou židli stojící u stěny. „Posaďte se tam.“

Gil udělal, co mu řekl, a voják uložil jeho majetek do koženého kufříku, který s sebou odnesl z místnosti. Ostatní tři strážníci, jeden seržant a dva *jefrejtori* (svobodníci), rozmístění po sálu, sledovali Gila s rukama složenýma na širokých hrudích.

„Nepředpokládám, že byste měli nějaký...“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil ještě mladý, ani ne třicetiletý lékař s velkým červeným lékařským kufříkem. „Svlékněte se prosím.“ Kufřík postavil na stůl. „Nemáme času nazbyt.“

Gil vstal, svlékl se do spodního prádla a znovu se posadil. Krvácel z ran na předloktí, levém stehně, levém boku a pravém chodidle. Měl také asi pětcentimetrový šrám ve skalpu, jehož původ vůbec nebyl schopen vysvětlit.

Když tři ruští vojáci viděli množství jizev po bojových zraněních na Gilově nohách, trupu a hlavě, vyměnili si pohledy, které se daly vyložit jako souhlasné.

„To je od psa?“ zeptal se lékař, prohlížející Gilovo roztržené předloktí.

„Ano.“

„A tohle?“ otázal se lékař o okamžik později při podrobném zkoumání stop po zubech na Gilově stehně.

„Spolu s chodidlem, jo. Tu ránu na boku způsobila kulka. A proč krvácím na hlavě, to tedy, kurva, nevím.“

Doktor pohlédl na nejmladšího vojáka, jednoho z *jefrejtorů*, a dlouze mu cosi rusky říkal. Když skončil, *jefrejtor* sebral všechny kusy Gilova oděvu, včetně jeho bot a ponožek, a opustil místnost.

„Teď vám ošetřím zranění,“ řekl lékař a z lékařského kufříku vyňal injekční stříkačku a malou lahvičku lidokainu. Prsty měl obratné a všechny Gilovy rány během půl hodiny úhledně sešil.

Kamenně se tvářící staršina se vrátil s novým streetovým oděvem přesně v tom okamžiku, kdy lékař skončil s ošetřením. V té chvíli Gilovi plně došlo, že ho musí pozorovat dvoucestným zrcadlem.

Oblékl se a nemalý dojem na něj udělalo zjištění, že mu nové boty přesně padnou. Usmál se na vojáka. „Dobrá práce, staršino. Jste opravdu dobří.“

Rus si dovolil pousmání.

Lékař opustil místnost a hned poté do ní vešel fotograf s digitálním fotoaparátem.

„Sedněte si,“ řekl staršina. „Neusmívejte se.“

Gil se posadil, fotograf pořídil snímek a zmizel téměř tak rychle, jako se objevil.

„A teď co?“ zeptal se Gil.

Staršina oběma zbývajícím vojákům pokynul, aby odešli, a sám následoval jejich příkladu. Gil zůstal v místnosti sám nějakých pětáctyřicet minut, pak se dveře znovu otevřely a dovnitř vešel zdravě vyhlížející muž, který zřejmě již překročil sedmdesátku. Podal Gilovi ruku a ten vstal, aby ji přijal.

„Jmenuji se Vladimír Fjodorov,“ představil se starý muž.

„Rád vás poznávám, pane. Jsem...“

„Já vím, kdo jste, pane. Pojdte se posadit ke stolu. Musíme si promluvit.“

Sedli si naproti sobě a Gil čekal, co bude mít muž na srdci.

Fjodorov propletl prsty rukou. „V roce 1973 mě v Berlíně zajala CIA,“ začal. „Byl jsem tehdy mladý agent KGB a, naštěstí pro mne, byl den předtím ve východním Berlíně zajat agent CIA. Po čtyřiaadvaceti hodinách byla sjednána naše výměna na Checkpointu Charlie.“ Checkpoint Charlie byl v době studené války nejznámější přechod v Berlínské zdi a bylo na něm tehdy vyměněno mnoho špiónů. Po zhroucení Sovětského svazu a znovusjednocení Německa v devadesátých letech se místo stalo turistickou atrakcí.

„Doufám, že s vámi zacházeli dobře,“ řekl Gil a myslel to vážně.

„Oh, zacházeli se mnou velice dobře,“ ujistil ho Fjodorov. „Zajal mě mladý agent, jistý Robert Pope. Pokud vím, tak ho znáte docela dobře.“

Gil se usmál. „Dost dobře, jo, nevěděl jsem ale, že někdy chytil opravdového agenta KGB.“

Fjodorov se zazubil. „Ten čubčí syn mě dostal na ženskou.“

Gil měl co dělat, aby skryl své pobavení. „No, podle toho, jak znám Popeův vkus, co se týče žen, tak jste neměl moc velkou šanci.“

„Byl jsem mladý a pošetilý,“ přiznal Fjodorov. „Ale Robert se mnou zacházel slušně a postaral se o to, aby mě rychle vyměnili, což je něco, za co mu budu navždy vděčný. V té době sovětská vláda jednala s rodinami zajatých agentů KGB podezíravě a jejich životy byly často obtížné. Robert si to uvědomoval a díky tomu, že jsem se mohl brzy vrátit, ušetřil mé rodiče takového ponížení.“

„Chápu,“ Gil věděl, že zdvořilosti skončily a že přišel čas přejít k věci.

„Je Doku Umarov mrtvý?“ zeptal se Fjodorov.

„Naprosto,“ odpověděl Gil.

„Už mnohokrát byl mylně považován za mrtvého,“ řekl Fjodorov. „Potřebuji znát každý detail vaší operace až do tohoto okamžiku. S touto podmínkou už váš nadřízený souhlasil.“

Gil si uvědomoval, že příliš nezáleží na tom, zda s touto podmínkou Pope souhlasil či ne – i když věřil, že pravděpodobně ano – a tak

Fjodorovovi podrobně vylíčil celou operaci, od okamžiku, kdy zaujal postavení na střeše vagónu, až do chvíle svého příhodu k bráně vyslanectví.

Fjodorov se zdál být poněkud překvapen, že Gil zabil agenta Lerhera. „Opravdu Lerher sáhl po zbrani? Nebo je to historka, kterou chcete vyprávět svým lidem? Nemějte obavy, vaše tajemství bude u nás v bezpečí.“

„Opravdu chtěl vytáhnout zbraň,“ odpověděl Gil, „byl bych ho ale zastřelil tak jako tak.“

Fjodorov letmo pohlédl na dvoucestné zrcadlo a pak znovu obrátil pozornost ke Gilovi. „A nemáte ponětí, kdo postřílel ty francouzské četníky?“

„Jestli mám hádat,“ řekl Gil, „tak bych řekl, že to byl stejný odstřelovač, který kryl Umarovovu schůzku, ale to je jen spekulace. Pope ho ztratil z dohledu poté, co změnil postavení.“

„S kým měl Umarov schůzku?“

„Podle našich informací se sešel s příslušníky al-Káidy, aby s nimi prodiskutoval infiltraci jejich bojovníků do Gruzie, kde mu mají pomoci ve válce s Ruskem.“

„Kam do Gruzie? Do Jižní Osetie?“ Jižní Osetie, nejsevernější část Gruzínské republiky, se pokusila v roce 1990 vyhlásit nezávislost. Gruzie ale odmítla uznat její autonomii, takže brzy poté vypukla občanská válka. K bojům došlo v roce 1991, 1992 a pak znovu v roce 2004. Boje pak byly opět obnoveny v roce 2008 a Rusko konečně podpořilo Jižní Osetii vpádem do severní Gruzie. Region byl od té doby naprosto závislý na ruské vojenské a hospodářské pomoci.

Gil zavrtěl hlavou. „Jižně od Tbilisi, gruzínského hlavního města. Zpravodajské informace naznačují, že Umarov chce koordinovat sérii útoků na ropovod Baku–Tbilisi–Ceyhan.“

Ropovod Baku–Tbilisi–Ceyhan byl asi osmnáct set kilometrů dlouhý a vedl k severozápadu z ázerbájdžánského Baku na pobřeží Kaspického moře do Tbilisi a odtud k jihozápadu do tureckého Ceyhanu na pobřeží

Středozemního moře. Západním mocnostem umožňoval přístup ke kaspickým ropným polím bez případných ruských nebo íránských zásahů. Spravovala jej sice British Petroleum, jeho vlastníkem však bylo konsorcium jedenácti ropných společností z celého světa, včetně Chevronu a Conoco Phillips.

„Řekněte mi,“ otázal se Fjodorov, „nepřipadalo vám zvláštní, že Umarov přistoupil na schůzku tak daleko od Kavkazu?“ Severní Kavkaz, horský kraj mezi Kaspickým a Černým mořem, byl domovským územím Doku Umarova.

„No, byl zpozorován, jak v Athénách nastupuje na řecký tanker, a pak znovu o šestatřicet hodin později, jak u sicilského pobřeží přestupuje na soukromou jachtu. Příštího dne přistál v Marseille a odtud cestoval na sever do Paříže.“

Fjodorov si opřel bradu o pěst. „CIA ho sledovala?“

„Původní identifikaci provedl jeden z našich lidí v Athénách, ano. Byla to opravdu jen šťastná náhoda. Jakmile se nalodil na tanker, bylo už snadné ho sledovat.“

„Rozumím.“ Fjodorov se s povzdechem opřel na židli. „Agente Shannone, vy jste ne...“

„Vrchní loďmistře,“ opravil ho Gil dobromyslně. „Jsem vysloužilý námořník, ne agent CIA.“

Fjodorov se suše usmál. „Pane Shannone, dnes v noci jste nezabil Doku Umarova. Zabil jste operativce GRU jménem Andrej Ježevskij.“ GRU byla zkratka pro Hlavní správu rozvědky, ruskou obdobu CIA.

Gila ovládl pocit nevolnosti, který se mu okamžitě rozšířil vnitřnostmi. „Jak je to možné?“

„GRU před šesti týdny vyslala Ježevského do Severní Osetie, aby se tam vydával za skutečného Doku Umarova a podkopal jeho důvěryhodnost na Kavkaze. Pronášel řeči v menších městech, kde jeho tvář nebyla tak dobře známá, distancoval se v nich od čečenských teroristických útoků na ruské vojenské cíle a naléhal na čečenské muslimy, aby se podřídili ruské autoritě.“ Fjodorov se mdle usmál. „Hlavní správa

samozřejmě neočekávala, že to útoky zastaví. Doufala ale, že se bude nucen ukázat skutečný Doku Umarov, což by našim specnaz poskytlo příležitost k jeho eliminaci.“ Specnaz byly ruské zvláštní jednotky, v zásadě ruská verze amerických Navy SEAL.

Gil tím rozhodně nebyl nijak pobaven. „Tak co, k čertu, Ježevskij dělal tady ve Francii?“

Fjodorov se opřel na židli a škrábal se po bradě. „Abych byl upřímný, nemáme ponětí. Mysleli jsme, že je mrtvý. Zmizel dva týdny poté, co byl poslán do Severní Osetie, s celým svým týmem specnaz. Až do chvíle, kdy mi dnes večer Robert zavolał, abych vám pomohl z nesnáží, nás ani nenapadlo, že by Ježevskij mohl být ještě naživu.“

„To znamená, že je možné, že jsem zabil skutečného Umarova?“

Fjodorov zavrtěl hlavou. „Ježevskij má na prsou vytetovanou ženu. Jeden z našich informátorů u francouzské policie potvrdil, že tělo má takové tetování. Navíc jsme přesvědčeni, že odstřelovač, který střílel na francouzské četníky, byl operativce specnaz jménem Saša Kovalenko. Kovalenko byl přidělen k bezpečnostnímu týmu Ježevského a byl vždy poněkud – řekněme – nestabilní?“

„Celý tým specnaz se utrhł ze řetězu?“

Ozvalo se zaklepání na dveře, dovnitř vstoupil staršina, krátce něco rusky řekl Fjodorovovi a opět odešel.

Fjodorov se obrátil zpět ke Gilovi. „Bylo potvrzeno, že další dva muži, které jste v tom bytě zabil, byli také příslušníky Ježevského týmu specnaz.“

Gil nasál vzduch přes zuby. „Nepředpokládám, že by některý z nich byl ten Kovalenko.“

„Kovalenko,“ Fjodorov opravil Gilovu výslovnost. „Ne, jeho tělo se nenašlo – a to je velmi nešťastné.“

Gil si přejel rukou po tváři, konečně na něj dopadla únava. „Budu o tom muset informovat Popea. Je slušná naděje, že bude schopen složit z toho něco dohromady.“

„Byl to on, kdo sledoval Ježevského z Athén?“

„Ne,“ Gil zavrtěl hlavou. „Byl to šéf středomořské rezidentury. Informace byla Popeovi postoupena až poté, co Umarov – *Jezevskij* – dorazil do Paříže. Pope teď řídí přísně tajnou protiteroristickou jednotku a nebyl čas před akcí informaci náležitě ověřit. CIA je momentálně poněkud dezorganizovaná. Po zářijových jaderných útocích před šesti měsíci prošla obrovským otřesem.“

Fjodorov přikývl, evidentně o vnitřních problémech CIA věděl. „Vždycky je to obtížné, když máte kolem sebe příliš málo kompetentních lidí.“

Další zaklepání. Vstoupil staršina, předal Fjodorovovi temně rudý pas a odešel, nezavřel ale za sebou dveře.

Fjodorov si pas krátce prohlédl a pak jej po stole poslal Gilovi. „Tento dokument je stoprocentně autentický. Už nejste Gil Shannon ze Spojených států amerických. Jste Vasilij Vasiljevič Sijanovič z Ruské federace.“

„To si děláte srandu.“ Gil otevřel poněkud opotřebovaně vyhlížející pas a uviděl svou fotografii pořízenou před necelými dvěma hodinami. Povšiml si, že pas byl vydán v minulém roce a že mnohé z jeho zadních stránek byly orazítkovány v řadě různých evropských států.

„Budete jej potřebovat, abyste se dostal z Francie.“

Gil vzhlédl od pasu. „Ale já neumím rusky.“

Fjodorov se zasmál. „To neumí ani Francouzi. Tak si nedělejte starosti. Naučíme vás pás slov, které zamumláte před celníkem.“ Přes stůl mu podal ruku. „Hodně štěstí, Vasiliji. Budete je potřebovat.“

Gil mu stiskl ruku. „Co to, k čertu, znamená?“

„To znamená, že jedete se mnou,“ ozval se nabručeně vyhlížející Rus, který se objevil ve dveřích. Jeho hlas byl vážný a na sobě měl modrobíle pruhované tričko specnaz. Hlavu měl vyholenou, jeho světle modré oči hleděly nelítostně a na tváři se mu výrazně rýsovalo strniště. Byl možná o palec vyšší než Gil, mohlo mu být kolem pětatřiceti až čtyřiceti let a vypadal, jako kdyby byl vyřezán z černého dubu. Když vkročil do místnosti, tvář mu přešla do úsměvu.

Gil si všiml, že mu zpod rukávu vyčnívá spodní část vytetovaného vlka specnaz. Letmo pohlédl na Fjodorova a pak se opět obrátil k druhému Rusovi. „Vy jste ten člověk za zrcadlem?“

„To je major Ivan Dragunov od 10. samostatné brigády specnaz,“ řekl Fjodorov. „Jeho dědečkem byl Jevgenij Dragunov – konstruktér pušky dragunov, se kterou jste se, pokud vím, důkladně seznámil.“

Gil pohlédl na Dragunova. „Jestli jste od Desáté, tak to znamená, že jste přidělen u Jižního vojenského okruhu – na Kavkaze?“

Bylo patrné, že Gilovo okamžité povědomí o 10. samostatné brigádě na Dragunova udělalo dojem. „Sloužil jsem také u Černomořského loďstva.“

„Kam přesně podle vás *pojedeme*?“

Dragunov pokrčil rameny. „Kam jinam než tam, kde zabijeme Kovalenka a zbytek čečenských zrádců, se kterými jste dnes v noci bojoval.“

Gil tázavě pohlédl na Fjodorova.

Fjodorov zastrčil ruce do kapes. „Ježevskij a jeho tým specnaz byli vesměs rodilí Čečenci z praporu Vostok. Pocházeli z Jižní Osetie. Z jakéhosi důvodu zběhli.“

„Kolik jich odešlo?“

„Deset – včetně Saši Kovalenka.“

Gil zkrřížil ruce na prsou. „Předpokládám tedy, že skutečnost, že se v Paříži v tu samou noc, kdy se zde během schůzky s křiváckým agentem CIA nechá zabít pan Ježevskij, zdržuje i major specnaz od 10. samostatné brigády, je opravdu čistě náhodná.“

Fjodorov přenechal odpověď Dragunovovi.

Ten se protáhl a dlouze zívá. „Není to náhoda,“ řekl a oči mu zvlhly únavou. „Mysleli jsme si, že Kovalenko Ježevského zavraždil v Osetii, a tak po něm už měsíc pátrám. Všichni zrádci ze specnaz musí být dostiženi a zabiti. To je naše krédo.“

„No, pak mě tedy nepotřebujete,“ řekl Gil. „Má práce tady je hotová.“

Dragunov ze zadní kapsy vytáhl Gilův kanadský pas a hodil jej na stůl. „Tak tedy hodně štěstí na letišti. Doufejme, že tam nebudou

čekat žádní zrádci ze CIA, aby vás ukázali četníkům. Pro takovou kariéru, jako je ta vaše, by doživotí ve francouzském vězení bylo smutným koncem.“

Gil hleděl na dva pasy na stole a žvýkal si tvář.

Fjodorov si odkašlal. „Pokud půjdete s majorem Dragunovem, vrchní lodmistře, pak by teď byl vhodný čas k odchodu. Je to diplomatický let, takže Francouzi nebudou příliš pozorní, ale to se změní v okamžiku, kdy najdou Ježevského a další ruské občany.“

Gil je oba přejel pohledem a přes rameno se krátce ohlédl na zrcadlo. „Vy parchanti,“ zamumlal, když s ušklibnutím sebral ze stolu červený pas a zastrčil si jej do bundy. „Okej, Ivane. Ale až bude po všem, dostanu jedno z těch zatracených ohavnejch triček.“

Dragunov se zasmál. „Až bude po všem, kamaráde, budeme pravděpodobně oba mrtví. Kovalenko je nejlepší. Říkáme mu *Vlk*.“

Gil pozvedl obočí. „Mám pro vás zprávu: Vlk váhá. Jinak bych už byl mrtvej.“

„To nebylo váhání,“ opáčil Rus. „Pravděpodobně jen chtěl, abys viděl, jak přichází váš konec.“

4

BERN, ŠVÝCARSKO

„**B**YL TO HAGEN?“ ZEPTAL SE GIL NEVĚŘÍCNĚ. STÁL na letištní ploše v Bernu, kde právě vystoupil z DC-10 Aero-flotu a prostřednictvím satelitního telefonu rozmlouval s Popem. „Šéf štábu Hagen?“

„*Bývalý* šéf štábu Hagen,“ připomněl mu Pope.

„Věděl jsem, že mi Lerher jde po krku, ale co jsem, kurva, kdy udělal Hagenovi? To on *mě* spálil po Krajním úsilí. Vzpomínáte?“ Cílem operace Krajní úsilí byla záchrana válečné zajatky v Afghánistánu, Gil ji zorganizoval v přímém rozporu s prezidentským rozkazem. Jako způsob „trestu“ za to, že jednali bez svolení nadřízených, navrhl tehdejší šéf štábu Bílého domu Hagen, aby prezident vyznamenal Gila i dalšího zapojeného operativce, důstojníka zelených baretů Daniela Crosswhitea, Medailí cti. Veřejné předávání medaile – pro prezidenta účinný politický tah – současně odhalilo Gilovu identitu celému světu. Tato ceremonie

nejen ukončila jeho kariéru operativce u SEAL Team VI, ale brzy též přivedla tlupu muslimských vrahů až na práh jeho domu v Montaně. Jeho manželka i on sám to málem zaplatili životem.

„Hagen je sociopat,“ řekl Pope. „Egomaniak závislý na moci a tobě a mně přičítá vinu za své odvolání z Bílého domu.“

„Ale jak se dal dohromady s Lerherem? Lerher přece nebyl takový pitomec, aby se spojil s blbem, jako je Hagen.“

„Nemyslím si, že byli přímo spojení,“ řekl Pope. „Před chvílí jsem ho po telefonu vystopoval, a když jsem na něj vybalil Lerherovo jméno, byl z toho doopravdy zmatený.“

„Vy jste mluvil s Hagenem?“

„Jo, řekl jsem mu, že po něm jdeš. Doufejme, že se ho tím zbavíme na dost dlouho, abychom mohli zjistit, co se děje.“

„Jak jste přišel na to, že operaci provalil Hagen?“

„Nepřišel jsem na to, zdál se ale být logickým podezřelým. Řekli ti Rusové něco dalšího o tom, co Ježevskij dělal v Paříži?“

Gil se ohlédl na Dragunova, který stál poblíž předního kola DC-10 a také mluvil do satelitního telefonu. Stranou stála těsná skupinka pěti drsně vyhlížejících Rusů v streetovém oblečení, kouřili a bavili se. „Jestli to ví, tak mi to neřekli, rozhodně ale chtějí najít Kovalenka a zabít ho.“

„Jaký bude jejich další krok?“

„Momentálně čekám, až se to dozvím. Dragunov telefonuje s GRU. Jeho tým stojí tady vedle.“

„Specnaz?“

„Jo. A stačí vám jediný pohled,“ řekl Gil, „a víte, že ti chlapi jsou opravdoví *pipe hitters*. Dragunov říká, že mají za sebou spoustu bojů proti Čečencům.“ Pojmeme „pipe hitter“ se ve zvláštních jednotkách označoval operativce, který byl pro splnění úkolu ochoten udělat cokoli.

„Trochu jsem si toho Dragunova proklepl,“ dodal Pope. „Vypadá to, že před několika lety zabil během operace v Čečensku jednoho ze svých mužů za to, že zůstával pozadu. A není to jen nějaký řadový operativce, je příslušníkem zvláštní skupiny A – skupiny alfa. S ním nejsou

žerty.“ Zvláštní skupina A, elitní jednotka v rámci specnaz, často operovala odděleně od zbytku ruských zvláštních jednotek a podléhala přímo Kremlu.

„No, nehodlám se jich držet tak dlouho, abych ho důkladněji poznal. Má tady svůj tým, takže mě nebude potřebovat.“

„Přidržet se jich by mohl být ten nejlepší způsob, jak zjistit, co měl, k čertu, Lerher za lubem, Gile. Ověřil jsem si to a podle záznamů agentury měl být celý tento měsíc na dovolené.“

„To nemusí vůbec nic znamenat. Takhle oficiálně svý lidi stahují do služby pořád.“

„Tohle ale není ten případ,“ trval na svém Pope. „Osobní oddělení je opravdu přesvědčené, že Lerher je na dovolené, což znamená, že buď pracoval samostatně, nebo byl součástí neschválené operace. Jestli uvnitř CIA působí stínová buňka, musíme ji odhalit.“

Gil znovu pohlédl na příslušníky specnaz. „Ti chlapi mají všichni nervy napnutý, Bobe – kouří jednu cigaretu za druhou a jsou jako na jehlách. Nelíbí se mi to.“

„Dragunov taky zapaluje jednu cigaretu od druhé?“

„Ne. Zdá se, že je celkem vyrovnaný.“

„No, možná to je důvod, proč tě chce mít s sebou. Možná potřebuje dalšího člověka s chladnou hlavou.“

Gil se zasmál. „Netahejte mě za fusekli, staříku.“

Pope se rozesmál. „To by mě ani nenapadlo, potřebujeme ale zjistit, co Lerher dělal v tom bytě s Čechenci.“

„Nerad operuju naslepo, Bobe. Nejsem špión. Potřebuju jasně stanovený cíl.“

„Předpokládejme, že ti můžu jeden poskytnout.“

„Co, cíl?“

„Jachta, která dopravila Ježevského do Francie, se pomalu vrací do Athén. Jmenuje se *Palinouros* a momentálně kotví u Malty. Patří tureckému bankéři s volnými finančními vazbami na čechenské teroristy, majitel ale na palubě není. Je ve svém domě v Istanbulu.“

„Kdo je tedy na palubě?“ zeptal se Gil.

„Dobrá otázka. Možná, že by tví přátelé ze specnaz měli zájem pomoci nám to zjistit. GRU má v Římě zdroje, které může zapojit do námořní operace takovéhoho charakteru. A Dragunov operoval spolu s Černomořským loďstvem.“

„Jo,“ potvrdil Gil suše. „Zmiňoval se o tom.“

„Jestli nemáš zájem, Gile, můžeš nechat Rusy plavat a zamířit na naši ambasádu. Zařídím, aby ses okamžitě vrátil domů. Je to na tobě.“

Gil se podíval směrem k specnazům. Jeden z nich zachytil jeho pohled a rošťácky se na něj zazubil.

„Jsi tam?“ zeptal se Pope.

„Přemýšlím, zatraceně.“

Zubící se Rus přistoupil ke Gilovi, z pomačkaného balíčku vyklepl jednu ruskou cigaretu bez filtru a nabídl ji Gilovi. „Brody,“ řekl a ukázal na sebe.

„Já jsem Gil.“

„*Vasilij*,“ opravil ho Brody se zasmáním. Měl bledě modré oči a úzkou tvář, ve svých pětadvaceti letech byl nejmladším z Dragunovových mužů. Gil cigaretu přijal a Brody mu ji zapálil vlastní cigaretou. Gil zhluboka zatáhl a nerafinovaný tabák udeřil do jeho nervové soustavy silou rozjetého nákladního vlaku. Když Brody viděl, že mu oči začínají ubíhat do stran, rozesmál se, plácl ho po paži a přes rameno pronesl něco, co vyvolalo smích i u zbývajících čtyř mužů.

„Jsi tam, Gile?“

„Jo, jsem tady,“ řekl a nechal závrať odeznít. „Dejte se do toho a stáhněte informace o *Palinourosu* do mého telefonu. Já si promluví s Dragunovem a zjistím, co může dát dohromady on. Jestli na to jeho lidi budou mít, tak tu jachtu obsadíme a získáme z ní všechny informace, které budou k dispozici. Potom ale končím. Nebudu se honit po celý východní Evropě, aby mě tihle magoři mohli nechat zabít.“

5

MARIGNANE, FRANCIE

KDYŽ BYL SAŠA KOVALENKO RODILÝ ČEČENEC, BYL TAKÉ příslušníkem zvláštní skupiny A specnaz a zuřivý boj mu rozhodně nebyl cizí. Po rocích služby odstřelovače v čečenských válkách měl opotřebené nervy a až nadpřirozenou schopnost vycítit na velkou vzdálenost nebezpečí. Právě tento šestý smysl mu umožnil vypálit na nádraží na Gila o zlomek vteřiny dříve, než mohl být sám zasažen.

Když se na nádraží objevili francouzští četníci, došel k závěru, že je zradil agent Lerher. To ho rozzuřilo a přimělo postřílet před odchodem na sjednané shromaždiště, kde se měl sejít s Ježevským, tolik zasahujících Francouzů, kolik se jen odvážil. Kvůli tomu, že se na trase musel vyhýbat policii, dorazil do bytu až minutu poté, co Gil zmizel ze scény.

Pohled na mrtvé tělo jeho přítele Ježevského ho ještě víc rozzuřil, když ale uviděl Lerherovo tělo, přimělo ho to zamyslet se znovu nad svým názorem na dvojitého agenta CIA. Existovalo příliš mnoho

možných scénářů, než aby ztrácel čas spekulacemi, jedno ale bylo jisté – on i jeho muži museli za sebou zamést stopy a najít si místo, kam by se mohli uchýlit, než se jim podaří zjistit, co se děje.

„Beru s sebou tři muže na Maltu,“ oznámil z koupelny vycházející Kovalenko a odhodil mobilní telefon na hotelovou postel. „K nákupu letenek použijte francouzské kreditní karty. Ty, které jsme dostali od CIA, mohou být prozrazené.“

„Proč Malta?“ zeptal se jeho zástupce Ilja Vicin. „Je to ostrov, můžete tam uvíznout v pasti.“

Kovalenko ho uchopil za rameno. Byl to vysoký, svalnatý muž se zelenavýma očima a černými vlasy. Vicin byl o hlavu menší, měl snědou pleť a hustý knír. „Nemůžeme riskovat, že nás vysledují. Někdo Francouzům řekl, že jsme byli v tom skladišti. Nedá se říct, jak rychle je budeme mít na krku, ale jestli byl Ježevskij zpozorovaný v Athénách nebo ho viděli vystupovat na břeh v Marseille, může být *Palinouros* jejich příští cíl. Nemůžeme si dovolit, aby vyslechli posádku – zvláště Millera, kapitána od CIA.“

„Moskva poslala Dragunova, aby nás našel a dostal,“ varoval ho Vicin. „Viděli ho na vyslanectví v Paříži a je jisté, že kam půjde on, tam ho budou následovat jeho muži. Musíme se vrátit domů do našich hor, kde je bezpečno.“

„S Dragunovem si nedělej starosti,“ řekl Kovalenko a vešel do kuchyňky. „Toho zvládnou. Problém je s CIA. Ať už Ježevského zabil kdokoli, zabil taky Lerhera a to může znamenat, že to na Lerhera prasklo. Jestli to tak je, jsme odkázáni jen sami na sebe, a tak než budeme moct zamířit domů, budeme muset počkat, jestli navážou kontakt. Mezitím zajedu na Maltu.“

Kovalenko vyndal z ledničky bochník chleba a nějaký lančmít a nyní stál v kuchyňce a jedl sendvič, zatímco Vicin seděl u počítače a rezervoval pro Kovalenka a tři další operativce specnaz let na Maltu.

„Jseš si tím jistý, Sašo?“ Vicin zavřel notebook a odložil jej stranou. „Moskva možná předala naše fotografie Interpolu. Na letišti tě můžou zatknout.“

Kovalenko zavrtěl hlavou. „Moskva nás chce pro sebe. Nemůže riskovat, že to, co víme, vyklopíme někomu jinému. Proto za námi poslali Dragunova – aby se pojistili, že před nikým nebudeme mluvit – nikdy.“ Z mrazničky vytáhl láhev vodky a odšrouboval uzávěr, napil se a láhev podal Vicinovi. „Až se postaráme o posádku *Palinourosu*, nastražíme někde past na Dragunova, nalákáme ho do ní a zabijeme.“

„Špatnej nápad,“ Vicin si přihnul z láhve a s vrtěním hlavy ji odložil na stůl. „Past bude určitě očekávat.“

„Samozřejmě, že bude,“ řekl Kovalenko, našrouboval uzávěr zpět a vrátil láhev do mrazničky. „A právě proto to klapne. Je dost arogantní na to, aby si myslel, že mě může přechytračit.“

Chvilí stáli mlčky, ztraceni v myšlenkách, až nakonec Vicin řekl: „Kdo byl ten odstřelovač na vagónu? Francouz to *nebyl*.“

Kovalenko na něj pohlédl a zamyšleně přikývl. „Právě přemýšlím o tom samém.“

6

MALTA

MALTA JE OSTROVNÍ STÁT LEŽÍCÍ ZHRUBA OSMDE-
sát kilometrů jižně od Sicílie ve východním bazénu Středo-
zemního moře. Je domovem téměř půl milionu obyvatel.
Obydleny jsou jen tři největší maltské ostrovy, z nichž největší je
vlastní Malta, kolem jejíhož pobřeží je devět velkých zálivů, posky-
tujících bezpečné přístaviště, což z ní činí oblíbený cíl turistických
i obchodních plavidel.

Ve tmě nedaleko od ostrova sv. Pavla poblíž ústí zálivu Xemxija
kotvil *Palinouros*, téměř sedmdesát metrů dlouhá jachta typu Kismet,
postavená německou společností Lürssen v roce 2007. Měla šest salónek
s ložnicí, slavnostní i obyčejnou jídelnu, palubu s bazénem, diskotéku,
kuchyni, která se vyrovnala kuchyním ve většině restaurací, samostatné
ubikace pro posádku, prádelnu, různé společenské místnosti a nejmo-
dernější navigační systém. Plná posádka čítala dvaadvacet osob. Dva die-
selové motory Caterpillar o výkonu 1 957 koňských sil dávaly člunu při
cestovní rychlosti dojezd pět tisíc mil. Maximální rychlost dosahovala

patnácti uzlů. Její turecký majitel za jachtu zaplatil hodně přes sto milionů dolarů.

Gil stál vedle Dragunova na skalnatém pobřeží neobydleného ostrova sv. Pavla a ruským dalekohledem si pečlivě prohlížel pravobok plavidla. Noc byla klidná a *Palinouros* pohodlně odpočíval na kotvě, proudem mírně unášen k severu. „Světla svítí,“ zamumlal, „ale nikdo zdá se není doma.“

Dragunov, který měl také dalekohled u očí, zabručel. „Aye, je noc, jsou zalezlí v postelích.“

Gil přehlédl palubu. „Vypadá to, že ani na můstku nikdo není. To je divný. Podle našich informací má řeckou posádku. Řekové by nenechali můstek v noci prázdný.“

Dragunov sklonil dalekohled. „Je zakotvená.“ Plácl Gila po rameni, poněkud drsněji, než Gil považoval za obvyklé. „Ať už je na můstku kdokoli, tak pravděpodobně zalehl.“ Od Popea dostali e-mailem plány jachty, takže přesně znali její vnitřní uspořádání a věděli, že můstek je vybaven dvojicí zabudovaných pohovek.

„Hádám, že na ni vystoupíme na zádi, co, Ivane?“

„Aye, Vasiliji, vystoupíme na zádi.“

Gil sledoval Dragunova, který oblečen v neoprenu odešel připravit své muže, a napadlo ho, že když vyslovil slovo *aye*, vypadal jako nějaký nepatřičně vyhlížející pirát.

Jachta *Palinouros* kotvila jeden kabel od břehu, tedy přibližně 185 metrů. Tato vzdálenost by sice Gilovi nezpůsobila žádné obtíže – při plavbě volným tempem – nebyl si však jist operativci specnaz, kteří téměř nevyndali cigaretu z úst. I teď stáli ve tmě a žhnoucí ohníčky jejich cigaret byly přes otevřenou vodní hladinu nebezpečně vidět na stovky metrů daleko.

Když se k nim Dragunov přiblížil, Rusové cigarety odhodili. Jejich velitel vstoupil mezi ně a začal znovu kontrolovat zbrusu nové pistole Arsenal Firearms AF-1 (Strike One). Strike One byla poloautomatická pistole ruské výroby, která používala stejný Bergmannův systém jako

pistole M1911. Mohly se v ní používat tři různé druhy nábojů: 9 mm Parabellum, .40 Smith & Wesson a .357 Sig Sauer. Zbraně, které jim v Římě dodala GRU, měly v zásobnících náboje kalibru .40. Ze Strike One (v ruštině se označovala *Strizh*) Gil nikdy předtím nestřílel – líbilo se mu ale, že měla mnohem nižší profil než většina ostatních pistolí.

Vstoupili do moře jako jednotka a voda jim sahala zhruba po kolena, když tu Brody strašlivě zasténal a chytl se za rozkrok.

Gil uviděl malý gejzír vody, který se zvedl poté, co Brodyho genitáliemi prolétla střela. „Odstřelovač!“ Popadl Brodyho a vrhl se s ním dopředu do vody.

„To je Kovalenko!“ zvolal jeden z Rusů. Další kulka mu roztrhla hrdlo a vzápětí se již zmítal v mělké vodě.

Všichni ostatní již směřovali k jachtě. Gil se převrátil na záda, držel Brodymu hlavu nad vodou a naznak k ní usilovně plaval také. Jinam se uchýlit nemohli. Ostrov sv. Pavla byl zcela plochý a s výjimkou sochy patrona na jeho opačné straně, který mu dal jméno, zcela postrádal jakýkoli kryt. Brody sténal Gilovi v náručí, plavat nemohl, protože rukama pevně svíral své zmrzačené genitálie.

Dragunov a ostatní tři muži plavali, jak rychle mohli, přičemž se chvílemi potápěli jako delfíni, aby co nejvíce ztížili míření. Gil kvůli Brodymu pod hladinu nemohl, a tak se soustředil na to, aby co nejméně vířil vodu, kopal nohama a zabíral volnou rukou. Přilétající střely neslyšel, ale z úhlu, pod jakým dopadaly na hladinu, mohl říci, že přilétají z jihu od maltského pobřeží.

„Jedinej snadnej den byl včerejšek,“ zamumlal, jistý si, že se z vody nedostane živý.

Další z Dragunovových mužů vykřikl a začal sebou zmítat ve vodě, zasažený do obou plic. Během několika vteřin zmizel pod hladinou a už se nevyonořil, zatímco Gil stejným tempem minul místo, kde se za ním zavřelo moře.

Gil pozoroval hvězdy, aby udržel směr. Odhadoval, že zatím pravděpodobně urazili polovinu vzdálenosti k jachtě. Byl rád, že útoky žraloků

jsou ve Středomoří prakticky neslýchané. Takovéto krvácení by ve většině ostatních moří bylo opravdu špatnou zprávou.

Vykřikl další specnaz. Byl zasažen do nohy, plaval ale dál, jak mu to jen šlo. Nemohl se však ponořit, a tak se rychle stal cílem dalšího výstřelu. Projektil mu prolétl trupem. Tentokrát nevydal ani hlásek, ale okamžitě se ponořil a nad hladinu už nevyplaval.

Měli před sebou ještě asi pětáčtyřicet metrů, ale palba nevysvětlitelně ustala, takže se k zádi *Palinourosu* dostali bez dalších ztrát. Naživu zůstali čtyři, když ale Gil s Dragunovem dokázali vytáhnout Brodyho z vody a dostat ho na nízku zád' jachty, viděl Gil, že mladý muž už téměř vykrvácel.

Jediný zbývající člen Dragunovova týmu, ruský Mongol jménem Terbiš, je kryl pistolí, zatímco Gil a Dragunov obvazovali rychle umírajícího Brodyho.

Dragunov zasyčel: „Mohl tě kvůli němu zabít. Měl jsi ho nechat být.“

„Takhle SEALové neoperují,“ řekl Gil a rozeplnul zip Brodyho neoprenového oděvu, aby se podíval na zranění. Zjistil, že mladíkuv penis a většina šourku byly kompletně ustřeleny. Rozčilen tím, že muž zemře, pohlédl na Dragunova, oba se v záři zářivých světel jachty zřetelně viděli. „A taky nestřelíme vlastní lidi, když během operace zůstávají pozadu.“

Dragunov se ušklíbl. „Pak nemáte na to, aby z vás mohli být specnaz.“

„To máš pravdu.“ Gil zatáhl zip na Brodyho neoprenovém obleku. Nemohl pro něj nic udělat. O několik okamžiků později byl mrtvý a tři zbylí muži se zformovali k dalšímu postupu s Dragunovem v čele kolony.

Pohled na mrtvou členku lodní posádky, ležící s rozhozenýma rukama v dolním průchodu, je na místě zastavil. Bývala to pohledná mladá žena s dlouhými plavými vlasy, byla ale střelena do hlavy a jedno z jejích očí nyní bylo hrozně roztaženo velkou krevní podlitinou, což ukazovalo, že nebyla na místě mrtvá.

„Jsme tady příliš pozdě,“ zašeptal Dragunov. Něco rusky zamumlal Terbišovi a pak pohlédl zpět na Gila, který je kryl zezadu. „Kovalenko a jeho muži už byli na palubě.“

Gil začal mít stejné podezření ve chvíli, kdy se dostali k plavidlu, aniž by po nich posádka střílela. Přikývl a pevněji sevřel pistoli. Když znovu vykročili kupředu, rozpoutala se u asi 450 metrů vzdáleného maltského pobřeží zuřivá přestřelka. Palba dosáhla vražedného crescenda a pak po asi deseti vteřinách nepřetržitě střelby ustala.

Gil pohlédl Dragunovovi do očí. „Měli bysme sebou radši hodit, jestli to máme zvládnout!“

7

MALTA

FRUSTROVANÝ KOVALENKO, LEŽÍCÍ NA PALUBĚ MALÉHO člunu, nedokázal plavce v černém neoprenu při osvětlení jen polohovými světly *Palinourosu* dostatečně dobře rozeznat, a tak střílel na bílou pěnu za nimi. Puška byla kvalitní Winchester .308 Accuracy International AWS (Arctic Warfare Suppressed), koupený na černém trhu v Itálii – a velmi pravděpodobně byla předtím ukradena někde ve výzbrojním skladu 9. úderného parašutistického pluku – ale jeho optický zaměřovač Zeiss nebyl schopen nočního vidění.

Kovalenko a jeho lidé si člun opatřili během uplynulého dne, když zabili jeho maltského majitele a malé tělo pak nacpali do rybí chladničky na zádi. Poté, co těsně po půlnoci vystoupili na *Palinouros* a vyvraždili celou jeho posádku, hodlali na člunu odplout do Pachina na jižním cípu Sicílie a později chytit přívoz do Messiny na italské pevnině. Jejich odplutí ale zdržely problémy s karburátorem člunu, kvůli kterým se museli vrátit ke břehu.

O hodinu později byl karburátor opraven a chystali se znovu vyplout, když tu jeden z Kovalenkových mužů upozoroval sevřenou skupinu zapálených cigaret necelých dvě stě metrů od nich na ostrůvku sv. Pavla. Věděl, že ostrov by měl být opuštěný, takže mu tento pohled připadal zvláštní. Upozornil na to Kovalenka, který ihned vyndal odstřelovačskou pušku z pouzdra a podíval se na místo optickým zaměřovačem.

„Specnaz!“ zasyčel, padl na palubu a roztáhl dvojnožku pušky. Když byl o několik vteřin později připraven k palbě, Dragunovovi muži už odhodili cigarety a brodili se vodou. První zásah do Brodyho rozkroku nebyl náhodný, Kovalenko jím chtěl co možná nejvíce otrást psychikou týmu nepřátelských specnaz. Jeho druhý výstřel mířil na hrdlo muže, který se rozhodl obětovat život, aby varoval ostatní.

Než se plavci přiblížili k *Palinourosu* na nějakých patnáct metrů, odhadoval, že zabil dva další, nemohl si tím ale být jistý. Bylo možné, že plavali pod hladinou.

„Nastartujte motor!“ nařídil a vstal. „Dokončíme to, až se pokusí vystoupit na jachtu.“

V tom okamžiku upozorovali maltský P21, dvacetimetrový pobřežní hlídkový člun, jak k nim připlouvá od jižního břehu zálivu. Jeho světlo met se rozzářil a člun se najednou ocitl ve světle. Kovalenko nechal pušku na palubě, kde nemohla být okamžitě upozorována.

„Připravte se,“ řekl třem ostatním. „Jestli se pokusí přestoupit na náš člun, všechny je zabijeme.“

Když se P21 přiblížil z pravoboku k jejich zádi, Kovalenko a jeho muži zvětšili mezi sebou vzájemné rozestupy.

„Borisi, zapni polohová světla. To proto se k nám blíží – protože nejsme osvětlení. A usmívejte se!“

Boris odešel do kormidelny rozsvítit polohová světla a Kovalenko mával na posádku hlídkového člunu, usmíval se a druhou rukou si stínil oči proti záři reflektoru. Když se P21 ocitl vedle nich, uviděl, že u púlpalového browningu na přídi stojí obsluha a že zbraň je obrácena přímo

k jejich člunu. „Borisi, zůstaň v kabině, dokud tě nezavolám. Pak zabij tu obsluhu kulometu na přídi.“

„Dobře!“ zavolal Boris z kormidelny.

Hlídkový člun P21 měl osmičlennou posádku. Na přídi vedle půlpalcového kulometu stáli tři muži, jeden byl na ubytovací palubě za kormidelnou, dva stáli na levoboku u zábradlí a jeden u vysílačky. Pět z nich bylo ozbrojeno samopaly Heckler & Koch MP5, ale k palbě byl zdá se připraven pouze muž u půlpalcového kulometu.

P21 nasadil zpětný chod a couval, dokud se nezastavil vedle boku člunu. Jediný neozbrojený muž na přídi, důstojník, hodil Kovalenkovi lano a dal mu znamení, že chtějí vystoupit na palubu.

Kovalenko mu zamával a předstíral, že chce lano upevnit k jednomu z úvazů na palubě člunu. „Teď, Borisi.“

Boris se vymrštil z kormidelny s kalašnikovem a vypálil dokonalou dávkou o šesti nábojích, která zasáhla obsluhu velkorážního kulometu do prsou a odmrštila ji dozadu přes zábradlí na pravoboku do vody. Boris pokračoval v palbě, dokud zcela nevyprázdnil zásobník, a než se musel stáhnout zpět do kormidelny, zabil důstojníka a oba střelce se samopaly na přídi.

Zbývající tři střelci zasypali kormidelnu zuřivou palbou ze samopalů, která Borise okamžitě zabila, umožnila ale ostatním dvěma Kovalenkovým mužům vytáhnout pistole skryté za zády a v rychlém sledu pobít všechny střelce u levobočního zábradlí.

Maltští samopalníci se ještě ani nestačili zhroutit na palubu a Kovalenko již zabíral za lano, aby P21 přitáhl blíž, přeskočil na jeho palubu a vtrhl do kormidelny, kde první důstojník sahal po vysílačce. Vpálil mu do týla devítimilimetrovou kulku, která mu vylétla obličejem a zasáhla vysílačku, z níž vystřelily jiskry.

„Na palubu!“ křikl. „Musíme odplout na Sicílii!“

Jeden ze dvou zbývajících specnazů popadl odstřelovačskou pušku AWS a druhý se na okamžik zastavil, aby Borise střelil do hlavy. Teď bylo absolutně jisté, že ho už nikdy nikdo nebude moci vyslechnout. Oba pak

skočili na palubu člunu a Kovalenko přidal plyn. Hlídkové plavidlo se začalo vytrvalým tempem vzdalovat od rozstříleného hlídkového člunu.

„Svlíkněte jim blůzy a těla hodte přes palubu,“ nařídil Kovalenko. „Pak postavte obsluhu ke kulometu. Musíme vypadat jako maltské námořnictvo.“ Vysílačka byla zničená, ale na tom nezáleželo. Kovalenkova angličtina stejně nebyla tak dobrá, aby mohla oklamat Maltány, kteří všichni mluví anglicky a maltsky. Jejich hlavní naděje spočívala v tom, že se na Sicílii dostanou dříve, než si maltské ozbrojené síly stačí uvědomit, co se stalo, a zahájí pronásledování.

Když jeden z jeho mužů vstoupil do kormidelny, aby mu předal jeho odstřelovačskou pušku, zvýšil rychlost. „Převezmi kormidlo,“ řekl mu. „Až budeme proplouvat kolem tý pravácký jachty, zabiju co možná nejvíc lidí na její palubě.“

8

MALTA

GIL JE STÁLE KRYL ZE ZADU, ZATÍMCO JE DRAGUNOV vedl při spěšné prohlídce *Palinourosu*. Nikoho živého nenašli. V jedné z menších luxusních kajut narazili na dvojici milenců, zastřelenou uprostřed soulože, oba měli v hlavě jediný otvor po devítimilimetrové kulce. Soudě podle bílých uniforem na podlaze vedle postele Gil odhadoval, že na palubě kromě posádky nikdo jiný nebyl.

Cestou podpalubím do ubikací našli skutečná jatka, jedenáct členů posádky zabitých ve spánku nožem a dvě další těla ležící na chodbě, jedno s hroznou ranou pod bradou, kudy nůž pronikl nahoru až do mozečku. Další dvě těla našli rozhozená na podlaze strojovny, kde se pod jejich hlavami po jinak čistě bílé ploše rozlévaly kaluže krve.

„Projeli tím jako sračka husou,“ zabručel Gil.

Než dorazili na můstek, napočítali devatenáct mrtvých členů posádky. Na místě našli dva další. První důstojník měl proříznuté hrdlo a zhruba padesátiletý kapitán ležel na palubě tváří nahoru s jedinou kulou v čele. Gil ho okamžitě poznal.

„Tenhle parchant býval u CIA.“ Zastrčil pistoli do pouzdra a klekl si vedle těla.

Dragunov se zastavil nad ním. „Jak to víš?“

Gil překulil mrtvého na břicho, aby prohledal jeho zadní kapsy. „Pracoval jsem s ním na jedné operaci, když byl přidělený ke Skupině zvláštních operací.“ Dragunovovi nebylo třeba vysvětlovat, co je Skupina zvláštních operací CIA. Operativci specnaz toho o ní věděli mnohem víc než osmadvadesát procent Američanů. Stejně tak Gil ani v nejmenším nepovažoval za nutné zmiňovat se o tom, že mrtvý byl také bývalým velitelem torpédoborce, který byl kvůli spáchání trestného činu před třemi lety propuštěn od CIA. Na dně kapitánovy zadní kapsy našel neobvykle dlouhý klíč, zastrčil jej do pouzdra na svém neoprenovém obleku a zatáhl za ním zip.

„Nerad to říkám, partáku, ale jsem si prakticky jistý, že to začíná pořádně sedět. Tajné složky CIA spolupracují s tajnými složkami GRU.“

Dragunov se na něj zahleděl. „GRU je čistá.“

„To je moje prdel taky, Ivane.“ Gil vstal a položil nohu na tělo. „Tenhle zatracenej bastard dostal před třemi roky padáka za znásilnění čtrnáctileté dívky v Thajsku. Vězení unikl jen proto, že ta dívka zmizela dřív, než mohla svědčit. A teď je tady – *na tomhle člunu* – a pracuje pro tým ruských specnaz, který ho podrazil a střelil do hlavy. Někdo za sebou zametá stopy a nehodlá...“

Jedno z oken se roztránilo a Terbišova hlava se rozlétla na kusy. Gil s Dragunovem, kteří se vrhli na palubu, byli celí pokrytí krví a mozgem.

„Pořád ještě chceš tvrdit, že je GRU čistá?“ zeptal se Gil a vytíral si krev z očí.

Dragunovovu krví postříkanou tvář rozčísł ďábelský úsměv. „Pomůž mi zabít ty *sukiny syny** – nebo utečeš domů jako malá holka?“

Gil vytáhl pistoli a odšrouboval tlumič. „No, to si piš, že je zabijeme.“ Zaujal bojový podřep a přesunul se k průřezu vedoucímu k schůdkům.

* Čubčí syny. Pozn. překl.

Viděl, že hlídkový člun je už mimo dostřel pistole a míří k severu maximální rychlostí šestadvaceti uzlů, což byl téměř dvojnásobek nejvyšší rychlosti *Palinourou*.

„Nu, to je důvod, proč Bůh stvořil radar.“ Zvedl se a přešel k satelitnímu telefonu na konzole. „Připrav se zvednout kotvu, Ivane.“

Dragunov přistoupil k oknu. Zvířenou vodu za P21 rozeznal snadno, ale samotný hlídkový člun už byl sotva víc než jen silueta. „Umíš tuhle věc řídit?“

„Tak nějak,“ řekl Gil a vyťukával číslo na telefonu. „Budeme potřebovat trochu píchnout.“

O pár vteřin později měl na lince Popea. „Bobe, obsadili jsme *Palinourous*. Celá posádka je mrtvá. Jejím kapitánem byl Paul Miller, bývalý člověk CIA, z thajské rezidentury. Potřebuju, abyste mi zařídil spojení na jednu jachtu v Aucklandu, jmenuje se *Frieda's Joy*. Vysvětlím vám, co se děje, zatímco budete provádět ty svy kouzla.“

„Zůstaň na příjmu,“ řekl Pope. „Nechám pracovat Midori a ty mě zatím rychle uveď do obrazu.“

Během osmi minut Gil Popeovi vylíčil vše, co se až do té chvíle událo, a když končil, na palubě jachty *Frieda's Joy* v Aucklandu na Novém Zélandu zazvonil satelitní telefon.

„Tady *Frieda's Joy*,“ ozval se ženský hlas s australským přízvukem. „Hovoří první důstojník Dana Keenerová.“

„Keenerová, jmenuju se vrchní loďmistr Gil Shannon. Potřebuju mluvit s Divokým Bille, okamžitě.“ Divoký Bill byl vysloužilý příslušník Navy SEAL týmů ze západního pobřeží, který byl nyní ve službách jistého australského milionáře kapitánem jachty obdobných parametrů jako *Palinourous*.

„Je mi líto, vrchní loďmistře, ale kapitán Watkins je momentálně na břehu. Mohu vám nějak pomoci?“

„To rozhodně doufám. Poslouchejte, Keenerová, vezím teď ve Středomoří na zakotvené *Lürssem Kismet* s vypnutými motory. Řízení znám jen napůl a potřebuju s ní rychle vyplout. Celou mou posádku tvoří

jeden nabručeněj Rus, takže jestli mi dokážete podat instrukce tak, aby je pochopil i úplnej trotl, ocením to.“

První důstojnice Keenerová se zasmála. „Budu se snažit,“ řekla a její zpěvavý hlas náhle zněl svůdně. „V které části Středozemního moře jste, vrchní loďmistře?“

„U severního pobřeží Malty.“

„Takže tam máte poněkud skalnaté dno.“

„Jo, myslím, že jo.“

„A předpokládám, že vás snáší proud?“

„Ano, madam. K severu.“

„Takže před zvednutím kotvy budete muset nejdříve trochu povolit kotevní řetězy. Jste na můstku?“

„Ano,“ potvrdil Gil. „A všechny počítače jsou zapnuté. Potřebuju jen nastartovat stroje a tyhle necky obrátit.“

S pomocí Keenerové se Gilovi a Dragunovovi podařilo *Palinouros* uvést do chodu během patnácti minut. Zamířili k severu za hlídkovým člunem běžnou cestovní rychlostí dvanácti uzlů. Větší rychlost by na maltském vojenském radaru vyhlížela podezřele. Keenerová jim pomohla určit, která tečka na jejich radaru je P21. Soudě podle směru jejího pohybu Kovalenko se svými muži mířil přímo k Sicílii. Pro případ, že by potřebovali ještě další pomoc s řízením plavidla, zůstala Keenerová na lince.

9

MEXICO CITY, MEXIKO

TIM HAGEN, SEDÍCÍ V HALE TŘETIŘADÉHO HOTELU, hleděl s otevřenými ústy přes nahrubo opracovaný stůl na Kena Petersona, jehož veselé vzezření mu začínalo neskonale lézt na nervy.

„Tak kdo ho tam, *kurva*, poslal?“ chtěl vědět. „Chci říct, kdo měl *do hajzlu* ten geniální nápad poslat tam někoho, koho Shannon znal, vy zakrslej skřete?“

Peterson na něj pohlédl a nejraději ze všeho by ho předhodil vlkům. Ale pero je na délku paže od hrobu a nikdo nemohl říci, co všechno Hagen nechal u svých právníků. „Nikdy spolu neměli přijít do kontaktu,“ vysvětloval. „Francouzské úřady ho měly zadržet dříve, než vůbec mohlo k nějaké schůzce dojít. Jak jsem vám už řekl, v takovýchto operacích je třeba vypořádat se s příliš mnoha proměnnými.“

„Na to jsem se neptal, *kurva*!“ vybuchl zrudlý Hagen. „Proč Lerher?“